

TÜRKİYE'DE NÜKLEER SANTRALLAR VE EMO'NUN NÜKLEER SANTRALLARA KARŞI MÜCADELESİ

Nedim Bülent Damar

EMO 48. Dönem Enerji Daimi Komisyonu Başkanı

TMMOB Nükleer Santral İzleme Komisyonu Üyesi

damarnb@gmail.com

Cumhuriyetin kuruluşunda çok düşük düzeyde olan elektrik üretimi ve tüketimi özel sektör eli ile sağlanmakta idi. Daha sonra elektriğe olan ihtiyacın artması ile devlet kuruluşları, belediyeler ve bazı özel kuruluşlar elektrik üretim tesisleri kurmaya başladılar. Yönetim elektrik ihtiyacının karşılanabilmesi için kaynakların araştırmasını yapmak üzere 1935 yılında kurulan Elektrik İşleri Etüt İdaresi çalışmaları ve bu çerçevede yapılan çeşitli kuruluş çabaları sonucunda Devlet, hidroelektrik santralları DSİ vasıtası ile hayata geçirmeye, termik santral yapımı ve elektrik işlerinin yönetimini aslen bir maden yönetim kuruluşu olan ETİBANK üzerinden yapmaya başladı.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden sonra dünyanın yeniden yapılanabilmesi için tüm dünyada hızlı bir savaşın zararlarını giderme ve yeniden yapılanma çalışmaları başladı ve bu çerçevede enerjiye olan ihtiyaç hızla arttı. O zamanlar elektrik enerjisi en çok ihtiyaç duyulan enerji kaynağı olduğundan kolay temin edilebilmesi için teknik ve bilimsel çalışmalar hızla ilerliyor, su ve kömür yanında başka kaynaklardan da kolay elektrik elde edilmesi için araştırmalar yapıyordu.

Türkiye de aynı şekilde elektrik ihtiyacı hızla artan ülkeler arasında idi ve elektrik sisteminin en uygun şekilde yönetilmesi için arayışlar içerisindeydi.

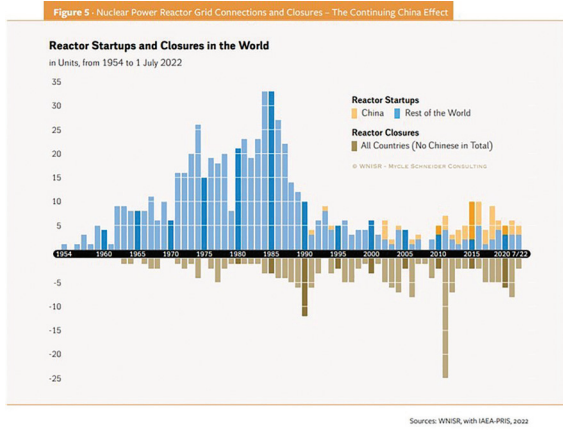
İkinci Dünya Savaşı'nı sona erdiren; Japonya'da Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atılan atom bombaları çok sayıda insan ölümüne neden olmuş ve tüm dünya tarafından çok tehlikeli bir silah olarak korkulan bir durum yaratmış idi.

Bu korkunun ortadan kaldırılabilmesi için Amerika ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği (SSCB), -daha sonra NATO ve VARŞOVA Pakti biçiminde- iki kutba ayrılmış olan dünyada, nükleer enerjinin yalnızca silah değil barışçıl amaçlarla da kullanılabilmesi için çalıştıkları yönünde propaganda yaparak bu noktada dünya halkları üzerinde etki yaratmak istiyorlardı.

Nihayet 1954 yılında ilk nükleer enerji santrali, elektrik üretimi için SSCB tarafından Moskova yakınlarında faaliyete geçirildi. Çok kısa bir süre sonra ABD de kendi nükleer santrallarını peş peşe devreye almaya başladı. Dünyada nükleer enerjiden çok miktarda ve çok ucuza elektrik enerjisi üretilebileceği propagandası yayılmaya başladı. Aşağıdaki şekilde (Şekil 1) görüleceği üzere ülkeler hızla nükleer santral yapımına girişti. Dünyada nükleer santral yapım teknolojisi ve egemenliği ABD ve SSCB elinde bulunmakta idi. Böylece ABD teknolojisine sahip nükleer santrallar Batı Avrupa, Japonya, Kore ve Amerika ülkelerinde, SSCB teknolojisine sahip nükleer santrallar SSCB ve Doğu Avrupa ülkelerinde yapılmaya başlandı. Artan elektrik enerjisi ihtiyacı çerçevesinde ülkeler elektriğe daha çok ve çabuk ulaşabilmek için olabildiğince bir yarış içerisine girmişti. Bu yarış içerisinde nükleer santral yatırımları yapmak için önemli kararlar alınıyor ve hızla hayata geçiriliyordu. ABD ve SSCB dışında İkinci Dünya Savaşı'nda en fazla yıkıma uğrayan Fransa, Almanya ve Japonya nükleer santral konusunda en çok yatırım yapan ülkeler oldular. Bu ülkelerin elektrik enerjisi üretimi büyük oranda nükleer enerjiye bağlandı.

Hatta Fransa'nın elektrik üretiminin nükleer enerjiye olan bağımlılığı yüzde 75'i aştı. Ancak Şekil 1'de görüleceği üzere bu "altına hücum" 1986 yılında Çernobil Nükleer Güç Santrali'nde meydana gelen nükleer kaza ile bıçak gibi kesildi. Birçok ülke yatırım planlarını askıya aldı, bazı başlamış yatırımlar durduruldu, siparişler iptal edildi ve hızla yükselen nükleer santral pazarı daha hızlı bir şekilde düşüşe geçti. Yılda 35 üniteye ulaşan devreye alınan reaktör sayısı 5'in altına düştü. Nükleer enerjiden elde edilen elektrik enerjisi miktarı yerinde saymaya ve giderek dünya üretimi içerisindeki payı azalmaya başladı.

Şekil:1- Dünyada Devreye Alman ve Çıkarılan Reaktörler

Dünyada nükleer enerjinin gelişimi bu şekilde ilerlerken Türkiye de bundan etkilendi ve dünyada o zamanki adıyla atom enerjisi denilen nükleer enerji ile ilgili uluslararası kuruluşlara üye oldu ve anlaşmalara imza attı. ABD'nin kurduğu bir araştırma reaktörünün de etkisi ile nükleer santral yapılmasının olanaklarını aramaya başladı. 1960 yıllarının başında başlayan bu çalışmalar 1970 yılında kurulan Türkiye Elektrik Kurumu'nda (TEK) Nükleer Enerji Dairesi kurulması ile devam etti. Bu yıllarda Türkiye için 3 nükleer santralin gerekli olduğu ve yerlerinin de Akkuyu (Mersin), İnceburun (Sinop) ve İğneada (Kırklareli) olmasına karar verildi. Yani nükleer santrallerin soğutma suyu ihtiyacının kolayca sağlanabilmesi için Karadeniz sahilinde 2, Akdeniz sahilinde 1 adet nükleer santral yapılması uygun bulundu. O zamanki en büyük elektrik tüketim merkezi olan İstanbul yakınlarına bir adet, Anadolu'nun kuzey ve güneyine de birer adet nükleer santralin yapılması ve böylece üretimin iletiminde kolaylık sağlanacağı planlandı. Bir santralin Sivastopol'un tam karşısına, ötekinin de Kıbrıs'ın karşısına yapıl-

masının kararlaştırılması bu yerlerin açıklanması sırasında dış siyaset açısından da değerlendirilmeleri olmuştu. İlk santralin Akkuyu'da olması düşünüldü bugün Akkuyu Santrali'nin yapılmakta olduğu alana 1976 yılında yer raporu hazırlandı ve daha sonra TAEK tarafından bu rapora dayanılarak yer lisansı verildi.

Nükleer Santral Hep Gündemde Kaldı

1970'ler sonrası Türkiye'de nükleer santral konusu sürekli gündemde kalan bir konu oldu. Kurulması düşünülen nükleer santralin gücü değişti, yapım şekli değişti, bu üç yerden hangisine öncelik verileceği değişti ama nükleer santral konusu hep gündemde kaldı. 1970'lerin sonundaki Ecevit hükümeti sırasında yapılan bir ihale sonuçlanma aşamasında Hükümet tarafından iptal edilince konu bir müddet için kapandı. Türkiye'de sürekli olarak nükleer santral karşıtları ve özellikle hükümetler tarafından kollanan bir nükleer santral taraftarları oldu. Nükleer santral gündeme geldiğinden beri hep devlet elektrik enerjisi yatırım planları içerisinde yer aldı. Devlet ihtiyaç var mı, yok mu sorusunu hiç sormadı. Hep nükleer santral yapımını hedefine yerleştirdi. 1979'da nükleer santral ihalesini iptal eden hükümetin planlarında da nükleer santral yapımı vardı, bugünkü hükümet ve muhalefetin planlarında da nükleer santral var.

Nükleer santrallerin ilk yapıldığı 1950'li yıllar ile 1986 Çernobil faciasına kadar nükleer santrallerin tehlikeleri ve bir kaza anında neler olabileceği dünya kamuoyu tarafından bilinmiyordu. Genel olarak çok tehlikeli bir silah olan atom bombasının toplum yararına kullanılan faydalı bir şekilde dönüştürüldüğü kabul ediliyor ve destekleniyordu. Ayrıca nükleer silahlanmanın da sınırlanmasında yardımcı olacağı kabulü vardı. Bunun yanında nükleer santraldan üretilen elektrik enerjisinin çok ucuz olduğu ve tüm dünyaya refah getireceği söylemleri hızla devam ediyordu.

“Nükleer İle Sınıf Atlayacağız” Propagandası

Çernobil kazasından sonra Türkiye'de de nükleer çalışmalarda bir yavaşlama olduğu görüldü ise de yerleri çok önceden seçilen Akkuyu, Sinop ve İğneada'da nükleer santral yapılacağı hep gündemde tutuldu. 2010 yılına kadar yine çeşitli ihale girişimleri yapıldı, ihale çağruları yapıldı, vazgeçildi, ihale yapıldı iptal edildi. En son 2008 yılında yapılan ihaleye Rus devlet firması Rosatom tek firma olarak teklif verdi ve daha sonra bu ihale de usulen iptal edildi ve Rusya Federasyonu ile devletlerarası anlaşma ile Akkuyu'da 4 reaktörden

oluşan toplam 4800 MW gücünde bir nükleer santral kurulması için görüşmeler yapılmaya başlandı. O zamanki hükümet bir nükleer santral yapma yönünde çok kararlı olduğunu belirten demeçler veriyor ve Akkuyu'da bir nükleer santral yapılmasıyla Türkiye'nin nükleer lige katılarak sınıf atlayacağı propagandasını yapıyordu.

Kamuoyunda nükleer santrallara karşı oluşan antipatiyi gidermek için zamanın hükümetleri, nükleer santraldan üretilecek enerji ile elektrik enerjisinde dışa bağımlılığın azalacağı, doğalgaza ödenen milyarlarca dolardan kurtulunacağı, finansal açıdan dış açığın azalacağı, ülkemizin karanlıkta kalmayacağı ve benzeri çeşitli spekülasyon argümanları ileri sürüyorlardı. Bu argümanların tamamı gerçeğe aykırı tezlerden oluşuyordu ancak toplumdaki bilgi eksikliği nedeniyle nükleer santralları isteyen bir kesim de oluşturulmuş idi. Nükleer santral yapım kararının teknik ve bilimsel nedenlerle verilmesi gerekirken hükümete karşı olmak veya yanında olmak gerekçeleri yerleştirilmeye çalışıldı ve halen de aynı propaganda devam etmektedir.

Akkuyu NGS Anlaşması İmzalandı

Nihayet 12 Mayıs 2010 tarihinde Türkiye ve Rusya Federasyonu adına zamanın Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız ve Rusya Federasyonu Başbakan Yardımcısı Igor Sechin tarafından iki ülke arasında Akkuyu Sahasında Bir Nükleer Güç Santralının Tesisine ve İşletimine Dair İşbirliğine İlişkin Anlaşma imzalandı.

Ve böylece dünyanın ilk; yap, sahip ol, işlet yöntemi ile kurulacak nükleer santral anlaşması yapılmış oldu.

Dünyada ilk olan bu yöntem ile ilk defa bir ülkenin toprağında başka bir ülkenin sahip olduğu bir nükleer santral kurulacaktı.

Akkuyu NGS halen 50 yıl öncesinin teknolojisi ile yapılan jeolojik etütler sonucu verilen yer raporunun ait olduğu yerde yapılıyor ve nükleer

yakıtı bile inşaat sahasına getirilerek nükleer tesis tanımı almış durumda. Akkuyu NGS'nin sahibi ve yapımıcısı Rus Devlet Şirketi Rosatom santralın 2025 yılında ticari elektrik üretimine başlayacağını yakın zamanda açıkladı.

Nükleer santralların altına hücum yıllarında alınmış olan 3 santral yapılması kararı, geçen yaklaşık yarım asra rağmen aynen korunmaktadır. Zaman zaman nükleer santralın ülkeye yararları olacağı propagandaları yapılmış olsa da son zamanlarda net sıfır hedefi dışında başka bir yarar pek öne çıkarılamamaktadır.

Hükümet Akkuyu NGS ile ilgili anlaşma ile yetinmeyerek hemen Sinop NGS'nin yapımı için Japonya ile Akkuyu için kullanmış olduğu aynı yöntem ile anlaşma yapmak için çalışmalarına başladı ve kısa zamanda Japon ve Fransız firmalarının aralarında kurmuş olduğu bir konsorsiyum ile Akkuyu NGS için uygulanan aynı yöntem ile her biri 1100 MW gücünde 4 reaktörden oluşan bir santral için anlaşma imzaladı, kanun haline getirdi ve Milletlerarası Anlaşma olarak TBMM'den geçirdi.

Binlerce Ağaç Kesildi

Japonya Fransa Konsorsiyumu şirket ve Türkiye tarafından muhatabı olan EÜAŞ hemen faaliyete geçerek santral sahasını kapattılar ve santral yapımı için inceleme ve hazırlık çalışmaları

yapmaya başladılar. Öncelikle binlerce ağaç kesip sahayı inşaat çalışmaları için hazır hale getirmeye çalıştılar.

Ancak Japon-Fransız şirketi konuya Rusya Federasyonu gibi siyasal yaklaşmıyor, tamamen ticari olarak bakıyordu. Bu nedenle milletlerarası anlaşmaya koymuş oldukları cayma hakkına güvenerek, yine anlaşmaya koymuş oldukları "kesin fiyat fizibilite çalışmasından sonra belirlenecektir" maddesi çerçevesinde yeni fizibilite çalışması yaptılar. 2011 yılında Japonya'da meydana gelen Fukushima Daiichi NGS felaketi sonrası nükleer santral güvenlik önlemleri üst seviyeye çıkarılmış ve nükleer santral yapım ve işletme maliyetleri yükselmişti. Bu çerçevede yapılan fizibilite sonucu Japon-Fransız şirketi anlaşmadaki elektrik satış fiyatının yaklaşık iki misli arttırılmasını talep etti. Pazarlıklar netice vermedi ve sonunda yakın zamanda Japon-Fransız şirketi ile yapılan anlaşmadan karşılıklı vazgeçildi. Ancak devlet Sinop'a nükleer santral yaptırma inadından vazgeçmedi. Hemen EÜAŞ'a bir offshore şirketi kurdurarak yeni yapımıcılar aramaya başladı.

Son zamanlarda tekrar nükleer santral yapımı dillendirilmeye başlandı. Sinop NGS'nin Rus Rosatom firması tarafından veya Kore firmalarınca, İğneada NGS'nin ise Çin firmaları tarafından Akkuyu NGS yapım yöntemine benzer bir şekilde yapılması için ön görüşmelerin devam ettiği çeşitli yetkililer tarafından medyaya yansıtıldı. EÜAŞ'ın küçük modüler nükleer santraller konusunda İngiliz RollsRoyce firması ile teknik işbirliği anlaşması yaptığı açıklandı.

Türkiye'nin bugüne kadar nükleer santral yapımı için geçirmiş olduğu safhalar kısaca ve ayrıntısına girmeden bu şekilde gelişmiştir.

Nükleer Santraller İçin Haklı Gerekçe Yok

Türkiye'nin nükleer santrale ihtiyacı olup olmadığının devlet politikası olarak fazlaca tartışıldığına dair pek bilgi yoktur. Nükleer santrallerin altına hücum yıllarında alınmış olan 3 santral yapılması kararı, geçen yaklaşık yarım asra rağmen aynen korunmaktadır. Zaman zaman nükleer santralin ülkeye yararları olacağı propagandaları yapılmış olsa da son zamanlarda net sıfır hedefi dışında başka bir yarar pek öne çıkarılamamaktadır. Çünkü net sıfıra fayda dahil nükleer santrallerin Türkiye'de yapılması için hiçbir haklı gerekçe ve neden yoktur.

Türkiye'nin nükleer santrallara ihtiyacı olmadığı hususu; EMO'nun nükleer santral konusunun ortaya çıktığı 1950'li yıllardan başlayan nükleer santralleri yakından takip etme ve ülke-toplum yararları açısından irdelemeleri sonucu net olarak ulaşılmış olduğu bir sonuçtur.

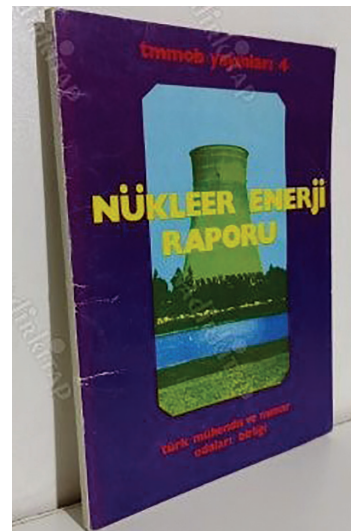
EMO öncelikle henüz nükleer santraller konusunun tam olarak bilinmediği 1950-1970 döneminde nükleer santrallerin yatırım ve üretim maliyetleri açısından hidrolik santraller ve özellikle kömür santrallerine göre çok daha pahalı olması nedeni ile tercih edilmemesi ancak teknolojinin takip edilerek ucuzlaması durumunda değerlendirilebileceği görüşünde olmuştur. Ancak daha sonra öncelikle yerli kaynakların kullanılması ve elektrik enerjisinde dışa bağımlılığın artırılmaması görüşü ile nükleer santrallerin yapılmasına karşı çıkmıştır. Daha sonra ve özellikle Çernobil kazasından sonra Türkiye koşullarında nükleer santral yapılmasının ülke ve toplum açısından yararlı değil zararlı olduğu görüşünü savunarak anti nükleer çalışmaların öncülerinden biri olarak hareket etmiştir.

Ulusal Gazetelere Yazılan Yazılardan Bir Örnek

EMO'da 1955'lerde başlayan nükleer santraller üzerine görüş geliştirme çalışmaları 1978-79 yıllarında ilk nükleer santral yapılması önerileri devlet tarafından ihale edilebilecek duruma geldiğinde duyurulduğunda teknik çalışma yapmanın ötesine geçerek halka nükleer santralin ülke ve halk çıkarları aleyhine olan hususlarını anlatmak için çeşitli etkinlikler düzenleme aşamasına ulaşmıştır.

Bu çerçevede öncelikle TMMOB ile birlikte Nükleer Enerji Raporu hazırlanmış ve sonrasında yazılı basında yer alacak makaleler ve halka açık panel ve toplantılar düzenlenerek nükleer santrallerin yapılmaması yönünde çalışmalar yoğunlaştırılmıştır.

EMO'nun Katkıları ile TMMOB Tarafından Yayınlanan Nükleer Enerji Raporu

1979 yılında 11 ayrı il ve ilçede nükleer enerji panelleri düzenlenmiş ve halkın yoğun katılımı olmuştur. 1976 yılında ABD’de meydana gelmiş olan nükleer kaza, nükleer santrallara olan kuşakları arttırmış iken Türkiye ilk nükleer santral için açmış olduğu ihalenin sonuçlanması için çalışıyordu. 1979 yılında yapılan bu çalışmalar sırasında halkta oluşan nükleer karşıtlığı nedeni ile ihalenin sonuçlanması aşamasında hükümet, konu ile ilgili bilim adamları ve sivil toplum örgütlerinin bilgisine başvurma gereğini görmüş ve yapılan toplantılar sonucu nükleer santral ihalesi iptal edilmiştir. 1980 darbesinden sonra nükleer santral konusu toplumsal sorunlar nedeni ile arka planda kalmış ve 1986 yılında meydana gelen Çernobil NGS kazasından sonra konu gündemdeki yerini kaybetmiştir. Ancak EMO bu süreç zarfında nükleer santrallar konusunu sürekli gündeminde tutarak gerek dünyadaki gelişmeleri takip etme gerekse nükleer santrallar konusundaki çalışmalarını derinleştirme ve halka bu konuda sürekli bilgi aktarma yönünde çalışmalarını aksatmadan sürdürmüş ve çeşitli panel, yazı ve bildirimlerle nükleer santral konusunun tekrar açılmamasına gayret göstermiştir.

Ancak Devlet inadından vazgeçmemiştir. 1996 yılı sonunda o zamanki adı ile TEAŞ yeniden nükleer santral için ihaleye çıktı. Bunun üzerine EMO çalışmalarına hız verdi, çeşitli toplantı ve paneller yaptı, birçoğu EMO dergisinde pek çok makale yayımladı ve Nükleer Karşıtı Platform (NKP) kuruluşlarına önyak oldu. Bu kuruluşların koordinasyonunu üstlendi.

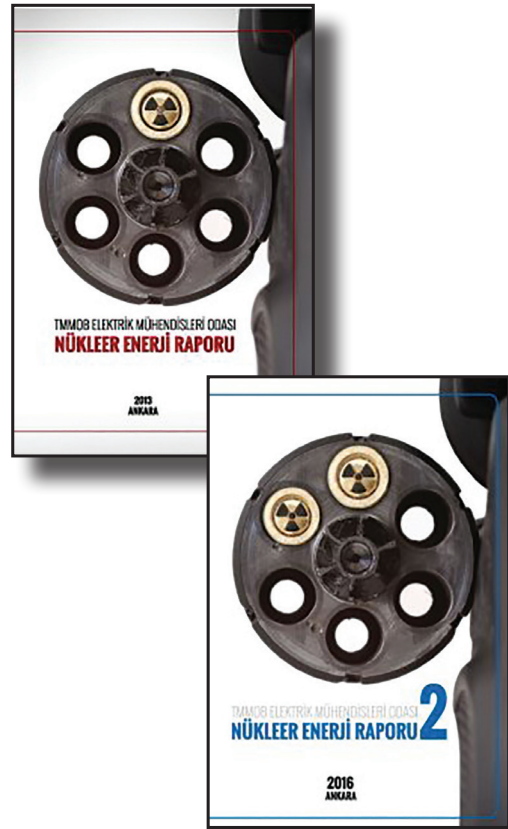
Anti Nükleer Mücadelesi

2000 yılında ekonomik zorlukların da etkisi ile nükleer santral ihalesi ertelendi ama gündemden düşmedi. Birkaç yıl sonra bu sefer de Sinop Nükleer Santrali gündeme getirilerek AKP hükümeti tekrar nükleer santralları ihale kararları aldı. Bunun üzerine EMO anti nükleer mücadelesini arttırarak sürdürmeye başladı. Nükleer santrallara karşı açılan davalara katılım sağladı, Akkuyu NGS’nin yapılması planlanan Mersin’de sempozyum düzenledi. Çok çeşitli paneller ve bildirimler ile nükleer santralların gereksizliğini açıklamaya çalıştı. Ancak AKP hükümetleri nükleer santralları yapmak niyetinden vazgeçmedi. Çeşitli ihale ve anlaşmalar yaparak nükleer santralları gerçekleştirmeye çalıştılar. 2010 yılında Akkuyu NGS’nin daha sonra Sinop NGS’nin yapımı için Yap-Sahip

Ol-İşlet yöntemi ile anlaşmalar imzaladı.

2011 yılında Japonya’da Fukushima Daiichi santralında meydana gelen nükleer kazanın yarattığı facia tüm dünyayı ayağa kaldırdı ancak AKP hükümeti nükleer santral yapımından vazgeçmedi.

AKP hükümeti nükleer santralları yapmak için çalışırken EMO da yurttaşlara nükleer konusunda gerçekleri açıklamak için peş peşe iki Nükleer Enerji Raporu yayımladı. Birinci raporda Akkuyu Nükleer Santrali, ikinci raporda Sinop Nükleer Santrali anlaşmaları ayrıntılı olarak incelenirken nükleer santralin gereksizliği vurgulanmış ve AKP hükümetleri tarafından uygulanan enerji politikalarının yanlışlığı halka anlatılmaya çalışılmıştır.

EMO Tarafından Yayımlanan Nükleer Enerji Raporları

EMO Fukushima kazasından sonra Japon sivil toplum kuruluşları tarafından hazırlanan nükleer santrallarla ilgili riskleri azaltmak ve toplumları nükleer felaketlerden korumayı hedefleyen “Fukushima’dan çıkarılacak 10 Ders” isimli kitapçığı tercüme ederek yayımlamış ve böylece yapımına başlanacak olan nükleer santrallara karşı toplumun hazırlıklı olmasının sağlanmasına katkıda bulunmuştur.

EMO Tarafından Tercime Edilerek Yayımlanan "Fukushima'dan Çıkarılacak 10 Ders" Kitapçığı

EMO bu tür bilimsel ve akademik çalışmaları yanında NKP çalışmalarına ve etkinliklerine katılmış ve zaman zaman öncülük etmiştir. Bu çerçevede özellikle Mersin ve Sinop'ta yapılan anti nükleer miting, yürüyüş ve gösterilere yoğun katılımlar sağlamıştır.

EMO'nun Etkinliklere Katılımdan Bir Örnek; Üç EMO Başkanı Mitingde Görevli

Toplumda nükleer santrallara karşı gelişen tutum bu projelerin durdurulması için yargı yollarına başvurular yapılmasına neden olmuş; EMO ve TMMOB yargının her aşamasında yer alarak gerçekleri ve nükleer santralların gereksizliğini açıklamıştır. Bu çerçevede Akkuyu ve Sinop nükleer santralları ÇED raporlarının iptali için açılan davalarda aktif rol almıştır.

Sinop Anti-Nükleer Mitingi

EMO'nun bu çalışmaları halen devam etmekte ve nükleer santrallarla ilgili her gelişmeyi yakından takip ederek tepkisini basın ve yayın kuruluşları vasıtası ile topluma duyurmaktadır. Bunun yanında NKP Türkiye yürütücülüğünü yaparak nükleer santrallara karşı tepkiyi canlı tutmaya çalışmaktadır.

Nükleer santrallar konusu Türkiye'de yönetimlerin ülke gerçekleri ile uyuşmayan enerji politika ve uygulamalarının tipik bir örneğidir. Ülke insanının emeğinin başka ülkelerin menfaatlerine kullanıldığı somut bir göstergesi, bir kaza halinde pek çok ölüm, hastalık ve telafi edilemez yıkımlara neden olabilecek tesislerin bile yapılabileceğinin bir örneğidir. Elektrik üretiminin piyasanın çıkarları için değil yurttaş ihtiyacının karşılanması için yapılmasının kabul edilmesi ilkesinin uygulanacağı bir enerji politikası benimsenmedikçe nükleer santrallar gibi yanlış ve tehlikeli tesisler yapılmaya devam eder.

Sonuç

TMMOB ve EMO 1979 yılından bu yana nükleer santral macerasının yanlış olduğunu söylemektedir. Ucuz enerji; enerjide dışa bağımlılık azalacak, nükleer teknolojiye sahip olacağız gibi şimdi artık savunmadıkları gerekçelerle siyasi iktidar ülkeyi tehlikeli ve geri dönülmez maceraya atmaya devam etmektedir.

Bizim yıllardır söylediğimizi dinlemeyenlere, birinci elden bir yanıt: Akkuyu Nükleer A.Ş. CEO'su Anastasia Zoteeva, 3 Ekim 2023 günü Akkuyu'nun Türkiye topraklarında bulunan ancak Rusya'ya ait olan bir nükleer santral olduğunu söyledi: "Bunu kendimizde (kendi toprağımızda) değil, kendimiz için inşa ediyoruz. Bu nükleer santral Rusya'ya aittir. Bu bizim santralimiz, başka ülkenin topraklarında bulunan bizim santralimiz."

Utanan olur mu acaba?

Türkiye, ne olursa olsun amasız fakatsız bu maceradan vazgeçmeli!